

Pròleg

Boccaccio. El pioner. El literat. El transgressor. Corria l'any 1351, i va decidir que ja n'hi havia prou, de cançons de gesta i de vèrbola religiosa. Que era hora d'arribar més lluny. Si la luxúria desbordava la vida, per què no havia de sobrepassar els límits encarcarats de la nostra literatura? Calia treure cotilles i desvirgar definitivament la prosa amb paraules múrries i omissions lascives. I així ho va fer, imaginant un grup de set florentines i tres florentins, uns privilegiats de casa bona que, empesos per la pesta, marxen de la ciutat i es refugien a una gran vil·la allunyada del perill de contagi. Deu narradors que representen la diversitat, en contra del pensament únic. Deu veus, on les femenines se senten gairebé el doble que les masculines, ben al contrari que a la realitat, sigui quina sigui l'època. Són deu actituds davant de l'Amor, que és el motor del món, també del de Boccaccio. Deu personatges selectes que fugen perquè no els agrada el

que veuen, alhora que agafen distància d'allò de què volen parlar. Allà se sentiran lliures i faran volar la imaginació, la més poderosa de les eines per vèncer la mediocritat i l'avorriment, i s'empescaran tota mena d'històries farcides de picaresca, bon humor i ingenuïtat, que proclamen la victòria de la carn sobre l'esperit. Però com que ells, els deu florentins, havien dit de procurar-se tanta festa, tanta alegria, tant plaer com poguessin, sense ultrapassar de cap manera el llinar del seny, és possible que anessin a dormir excitats...

Sis-cents setze anys més tard, l'esperit reviu entre les parets d'un local barceloní. A la nostra terra, l'alta burgesia està més interessada en els negocis que en les llibertats, però hi ha una nova generació de joves de casa bona i cultivats com els florentins, però viatjats i desvergonyits, que volen recuperar el temps perdut a l'adolescència. La grisor del país, obsessionat a combatre el comunisme i el pecat, no és gaire estimulante. Ells, ben decidits, reivindiquen Boccaccio, i li dediquen un espai on aniran a passar-ho bé. El 13 de febrer del 1967, obre les portes la mítica *boîte*, que no tan sols perd una c pel camí —Bocaccio—, sinó també qualsevol rastre de pudor medieval. Inicialment són trenta-vuit amics, els que engeguen el projecte, per arribar en poc temps als dos-cents vuitanta. Allà se senten lliures i volen canviar el món a base de whisky i sexe. Es tracta d'una revolució estètica on sinceritat i promiscuïtat són principis ètics irrenunciables,

tot i que les banyes sovint fan venir mal de cap. Escriptors, models, músics, arquitectes i un llarg etcètera de professions liberals representen cada nit una comèdia (divina). Tothom hi té un paper. Beuen i xerren fins a la matinada barrejats amb el més florit d'una Barcelona cosmopolita. S'ha dit d'ells que si tenien el cor a l'esquerra i la cartera a la dreta, que si eren del Partit Comunista de Cadaqués, però sempre se'ls recordarà com la gent de la Gauche Divine.

A l'ombra de Boccaccio. Catorze relats eròtics és un homenatge al seny picardiós del *Decameró*, però també a la rauxa desacomplexada del mític local del carrer Muntaner. Aquí, hi trobareu de tot: funcionaris, escriptors, actrius de cine. Subtilitat llaminera i obscenitat hilarant. Plomes, pinzells, mandrins i animals diversos. Amors de mitja hora, amors retrobats; llegendes vampíriques i paisatges exòtics, i d'altres que no tant. Perquè, ben mirat, aquestes històries podrien estar passant ara mateix, al costat de casa. O *a dins* de casa. Qui sap si els relats us hi engrescaran, com als seus autors. Encara que ells, igual que els nostres amics florentins, diuen que tampoc no han... O potser sí. Podeu investir la lectura com més us plagui: del dret, del revés o picotejant com aquell que no té gana però s'ho acaba menjant tot. No hi ha normes ni inhibicions. Només un consell: foneu-vos amb el que llegiu. Convertiu-vos en protagonistes i gaudiu de cada adjectiu, de cada sospir, de cada carícia. Valdrà la pena.

Boccaccio. La sensualitat hi cap en tres síl·labes. També en catorze contes. Boccaccio. Bocaccio. Boca...

I ara, us deixo en bona companyia, jo vaig a veure si trobo la dona d'un arquitecte amic meu.